

Elisa Serave

kuvitus: Virpi Palomäki

Varakka

Elisa Serave

Kuvitus Virpi Palomäki

Nurkka-animaatio Evu Serave

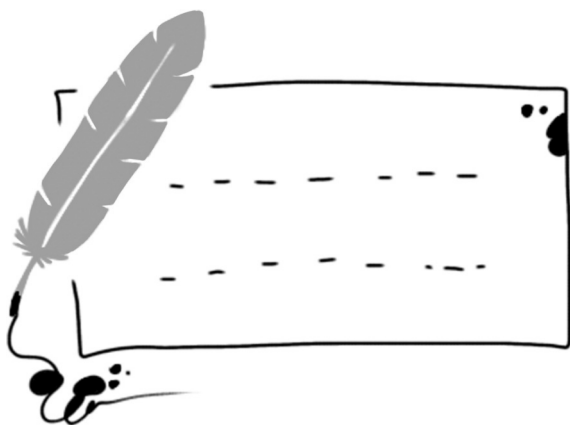
© 2020 Serave, Elisa

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9 789528 036180

Varakka

Sisällysluettelo

Luku yksi,
jossa kerrotaan, miksi emme menneet kouluun 9

Luku kaksi,
jossa minä opin tinkimään 21

Luku kolme,
jossa löydämme Olennon 39

Luku neljä,
jossa alkaa Varakan suursiivous 49

Luku viisi,
jossa äiti on tyhmä 59

Luku kuusi,
jossa äiti jatkaa tyhmänä olemista 67

Luku seitsemän,
jossa on alakerta 75

Luku kahdeksan,
joka kertoo alakerrasta 83

Luku yhdeksän,
jossa äiti tulee kipeäksi 91

Luku kymmenen,
jossa kukaan ei ole kipeä 99

Luku yksitoista,
jossa on ärsyttävä työmies 113

Luku kaksitoista,
jossa päätetään soittaa poliisille 127

Luku kolmetoista,
jossa soitetaan poliisille 133

Luku yksi,
jossa kerrotaan, miksi emme menneet kouluun

Meillä on eri äiti kesäisin ja talvisin. Sitä on hiukan vaikea selittää, mutta totta se on. Kesällä meillä on kesä-äiti. Sellainen, joka osaa tehdä ruokaa, hyräilee pyykkejä ripustaessaan ja vaihtaa eteisen lampun kun se on sammunut. Talvella meillä on ihan samannäköinen ja samanniminen äiti, mutta sisältä erilainen.

Talviäiti huokailee, pesee pyykit vasta kun en löydä lempipaitaani ja hymyilee vain silloin, jos yritämme ihan tosissamme saada hänet hymyilemään. Meidän äiti on siis vähän kuin sellainen syntymäpäiväkortti, jota voi käännellä ja eri suunnasta katsottuna kuva on vähän erilainen. Äiti on oikeasti kesä-äiti. Mutta talven lähestyessä hän muuttui enemmän ja enemmän talviäidiksi.

Talviäidistä johtui, ettei äiti huomannut mitään. Talviäiti ei nimittäin aina huomaa ihan kaikkia pikkuasioita. Kun muutimme Pikkuhelmenkadulle, emme aloittaneet ollenkaan koulua. Siihen on aika montakin syytä. Isoin syy oli se, että me emme halunneet.

Isoveljeni Teemu oli menossa jo toiselle luokal-

le eikä vieläkään ollut tajunnut koko lukemisjuttua. Mitä turhaa siellä koulussa kävi, jos ne eivät osanneet edes opettaa ihmisiä lukemaan? Koulussa piti kuulemma vain istua hiljaa ja keskittyä. Ja sitten jos keskittyi liikaa, vaikka ulkona näkyvään kuumailmapalloon, niin sekin oli huono juttu. Tehtäviäkin oli pakko tehdä pöydän ääressä ja jalat lattiassa. Kuka nyt sillä tavoin mitään sai tehtyä?

Teemu kertoi, että kuvaamataidon tunnilla sai vain yhden paperin, johon piti piirtää jotain, mitä opettaja halusi. Minä ainakin piirsin ja maalasin mieluummin kotona, ihan mitä itse halusin. Kotona sai levittää vanhan tapettirullan koko olohuoneen lattialle ja maalata vaikka varpailla jos huvitti. Minäkään en siis halunnut aloittaa koko koulua. Tutkimme mieluummin Pikkuhelmenkadun lähiympäristöä. Tietenkään emme lähteneet mihinkään kauas, sehän olisi ollut ihan tyhmää ja vaarallista. Kerrostalon pihaan emme silti jääneet, eihän sitä tiennyt vaikka talviäiti olisi katsanut ikkunasta ja huomannut, että emme olleetkaan koulussa.

– Äiti, me mennään nyt! huusin työhuoneen suuntaan ja avasin oven rappukäytävään.

– Hyvää koulupäivää! talviäiti kiekaisi tekopir-

Heippa! Kiva että pidät tätä kirjaa kädessäsi.
Se kertoo minusta. Nimeni on Hippu.

Me olemme juuri muuttaneet
Pikkuhelfmenkadulle. Muutamme ihan koko
ajan. Tänä syksynä minun olisi pitänyt aloittaa
koulu, mutta en halunnut. Minä ja isoveljeni
Teemu päätimme mieluummin
tutkia lähiympäristöä.

Löysimme jotain aika ihmeellistä ja saimme
uuden eriskummallisen ystävän.
Niin, ja huijasimme poliisia, mutta ihan vähän
vain. Eikä se ollut tuhmaa, koska meidän
piti saada talviäiti etelään, että hän muuttuisi
takaisin kesä-äidiksi.

9 789528 036180